

Kapitola 5

Josh si stoupl nad spícího Andrého a kopl ho do nohy, aby ho probudil. André se posadil, zamrkal a zvedl ruku, aby jí zakryl slunce, které již bylo vysoko na obloze. „Kdy jsem usnul?“

Josh mu podal talíř s opečenou zeleninou.

„Asi hodinu potom, co usnula Larisa.“

André si promnul oči. „Ty jsi byl celou noc vzhůru?“

„Někdo musí zůstat na stráž, ale neboj, celou noc jsem vzhůru nebyl. Prostřídal jsem se s Larisou.“

André si vzal talíř. Cítil v břiše stejnou bodavou bolest, jakou pociťoval i ve skutečném světě, když měl hlad.

Podíval se na Joshe. „Notch říkal, že tu nebudeme muset jíst a spát. A přitom mi připadá, že právě teď potřebuju obojí.“

Josh si sedl vedle něho, vzal si z talíře malé rajče a hodil si ho do pusy. „Jsme první skuteční lidé, kteří se sem dostali,

takže se v tom, že nebudeme potřebovat jídlo nebo spánek, Notch možná spletl. I já jsem nedávno dostal hlad, a tak mi Larisa ukázala, jak najít v lese něco k snědku.“

André se letmo rozhlédl kolem, ale nikde v táboře ji neviděl.

Josh si všiml, jak se André dívá kolem. „Šla si taky opatřit něco k jídlu.“

André ukázal na přeplněný talíř zeleniny. „Tohle všechno my dva přece nesníme. Proč šla shánět další jídlo?“

Josh se podíval na talíř se zeleninou. „Ona už tohle jíst nemůže. Potřebuje něco... jiného.“

André se zarazil s opečenou mrkví v ruce. „Jak jiného?“

Josh se podíval do lesa, aby se vyhnul přímému očnímu kontaktu. „To mi neřekla. A já se neptal.“

André položil mrkev zase zpátky na talíř. Najednou už neměl takový hlad.

Náhlé zapraskání přitáhlo jejich pozornost k okraji mýtiny, na které si zbudovali tábor. Na mýtinu z lesa vyskočil jelen se zdviženou hlavou. Jakmile si všiml obou chlapců, hbitě se na místě otočil a přihrčil se, připravený skočit zase do lesa, když vtom ho srazilo k zemi cosi zeleného.

Larisa hupsla na jeho krk a během několika vteřin s sebou jelen přestal házet.

Larisa si žádného z chlapců nevšímalala, když táhla jelena zpátky do lesa, pryč z dohledu.

Vypadalo to jako scéna z přírodopisného kanálu Discovery, kdyby tam dávali dokument o dravé zombie, která skolila jelena, jenž byl dvakrát tak velký jak ona.

Josh se podíval na Andrého. „Tohle se prostě nestalo.“

André nehnul ani brvou od chvíle, kdy se jelen objevil na pasece. „I když zavřu oči, pořád to před sebou vidím.“

Otočil se k Joshovi. „Jsi si jistý, že jí můžeme věřit?“

Josh pokrčil rameny. „Ještě si nás k snídani nedala.“

„Zatím,“ bylo to jediné, co André dokázal říct.

O půl hodiny později vyšla Larisa z lesa na mýtinu a zamířila si to k oběma chlapcům, přičemž si ještě otřela pusku do rukávu. Když uviděla talíř plný zeleniny, zamračila se.

„Ani jste se nedotkli vaší snídane. Nezamlouval se vám snad způsob, jakým jsem ji připravila?“

André rychle popadl kousek zeleniny a nacpal si ho do úst. „Mňam,“ řekl a přitom se na ni usmál.

Larisa zavrtěla hlavou. „Klučičí chování nikdy nepochopím.“

Když si všimla výrazů v jejich tvářích, posadila se na kládu naproti nim. „Je mi líto, co se stalo předtím. Snažila jsem se ho chytit, ještě než se dostane do tábora, ale teprve se to učím.“

Josh se na kládě znepokojeně zavrtěl. „To musíš teď takhle jíst pořád?“

„Snědla jsem celé to zvíře, a přesto se cítím ještě hladovější.“

Josh s Andrém se na sebe podívali.

Larisa se začala smát. „Nebojte se, vás nesním. Nemyslím, že bych potřebovala ve skutečnosti jíst. Ale ta touha něco pronásledovat a zakousnout je velmi silná. Ale vy máte mé slovo, nikoho z vás nepokousám. Můžu to ovládat. Nepřemůže mě to.“

Kapitola 6

Po další jízdě skrze další dlouhý podzemní tunel se Suzy ocitla v jeskyni na obhlídce armády Plížilů, kteří stáli v pozoru v několika řadách. Vedle ní pronášel Herobrine k vojsku skvrnitých zelených příšer svůj proslov.

„Většina z vás položí za naši věc život. Za to vám patří můj neskonale vděk. Vězte, že vaše oběť nebude zbytečná, protože tentokrát obránce Estermédu porazíme.“

Zmínění názvu toho města vyvolalo v Suzy vzpomínky. Vzpomněla si na Plížily, kteří na to město útočili, když všichni tři poprvé procházeli kolem. Obrátila se k Herobrinovi. „Musíme si promluvit.“

Svou rukou jí dal znamení. „Promluvíme si později.“

Přistoupila k němu blíž. „Musíme si promluvit hned.“

Herobrine studoval její vážný výraz ve tváři. „Dobrá tedy.“

Obrátil se k Veliteli Plížilů. „Připrav vojsko. Vyrazíme okamžitě po západu slunce.“

Plížil se mu v odpověď mírně uklonil.

Herobrine zavedl Suzy do malé místnosti a zavřel za nimi dveře. „Nikdy mě nepřerušuj před druhými. Už nikdy nepřipustím, aby byla takto zpochybňována má autorita.“

Suzy na něj jenom mrkla a pak tiše čekala, až se zklidní.

Herobrine pomalu vydechl. „Co bylo tak neodkladného, že to nemohlo počkat?“

„Máš v plánu použít Plížily k útoku na Estermed?“

„Samozřejmě.“

„Tak to nebude fungovat.“

Na jeho tváři se zračilo překvapení. „Proč ne?“

„Procházeli jsme tím městem, když jsme ti byli na stopě. Bylo pod nepřetržitými útoky Plížilů po celá léta, dokud jsme je nezachránili. Jediný pohled na tvou armádu mi říká, že je příliš malá na to, aby se dostala i jen přes první hradbu. A to je jejich druhá hradba ještě masivnější. Frontálním útokem se do toho města nikdy nedostaneš.“

Herobrine si ji chvilku prohlížel, než promluvil. „Co navrhuješ, abych udělal?“

„Co máš s Estermédem v plánu?“

„Mají něco mého.“

„Co je to?“

„Něco, co mi pomůže dostat se k přístupovému bodu.“

„Jak k tomu přišli?“

„Možná tomu nebudeš věřit, ale povedlo se jim mě obelstít.“

Vůbec poprvé dal Herobrine najevo svou zranitelnost. Vlastnost, která byla obvykle vyhrazená jen lidem. Byla ráda, že jí natolik důvěřoval, že jí odkryl svůj plán. Dělal pořád to samé už moc dlouho, a výsledky nebyly zrovna optimální. Pokud se mají dostat k přístupovému bodu a uniknout na internet, potřeboval její nový pohled na věc. Některé věci jí však pořád nedávaly žádný smysl.

„Proč jsi čekal tak dlouho, než ses rozhodl to získat?“

„Protože jsem si v chrámu budoval svůj vlastní přístupový bod. Jenže kvůli zničení...“ Na chvíli se odmlčel a na jeho tváři se na okamžik objevil smutný výraz. Rychle se nadechl a zase vydechl, aby se uklidnil. „Kvůli zničení počítače, který byl pod chrámem, jsem se musel vrátit ke svému původnímu plánu. A nezbývá mi moc času.“

Musela se ho zeptat znovu, ale tentokrát se nechtěla nechat odbýt žádnou vyhýbavou odpovědí.

„Co to vlastně mají?“

Herobrine se na ni podíval, jakmile se vzpamatoval ze svého nepřítomného pohledu.

„Mají má dračí vejce.“